

Пархоменко Анастасія Олегівна
курсант 3 курсу факультету підготовки
фахівців для органів досудового розслідування,

Науковий керівник:
Репан Микола Іванович,
старший викладач, магістр права
Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ

ПОЛІТИКА ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ В ПРАВООХОРОННІЙ СИСТЕМІ УКРАЇНИ

Актуальність обраної мною теми полягає в тому, що на сьогоднішній день в правоохоронній системі України, а саме в поліції кількість жінок-поліцейських збільшується з кожним роком. Якщо раніше жінки виконували лише операторські функції, то наразі вони працюють в екстремальних ситуаціях, захищаючи правопорядок, на рівні з чоловіками. Проте за весь час їхньої роботи вони себе зарекомендували та проявили як кваліфіковані співробітники. Але незважаючи на всі високі показники жінок-поліцейських все ж таки існує деяка гендерна нерівність. Що можна простежити насамперед під час навчання у ВНЗ МВС України, а також під час подальшого проходження ними служби. Тому доцільно буде розглянути деякі проблемні питання стосовно гендерної рівності правоохоронної системи нашої країни.

Варто напевно почати з самого початку професійної діяльності жінок в поліції. Так, вони почали працювати в цій системі тільки близько 100 років тому. Німеччина стала першою країною, яка почала залучати жінок до правоохоронної діяльності, але вони зовсім не вважалися повноцінними поліцейськими і займалися тільки обліковою діяльністю. Що ж стосується все ж таки жінки, котра стала першим повноцінним співробітником поліції, то нею стала Генрієт Арендт. Її кар'єра була недовгою, невдовзі через 5 років вона змушена була покинути свою професійну діяльність через тиск керівництва. Ця жінка стала поштовхом для подальшого розширення штату поліцейських жінками[1].

Що ж стосується саме України, то тут кількість жінок-поліцейських зросла з початком Другої Світової війни, внаслідок того, що більшість чоловіків були мобілізовані до армії. З того моменту жінкам доручали більше справ та допускали навіть до слідчих дій. Такий стрімкий приріст кількості жінок в правоохоронних органах змусив наших законодавців ввести так звані «жіночі» квоти до вступу до МВС, які складали 5-10% від кількості чоловіків.

Якщо звернутися до статистики, то за словами першого заступника міністра внутрішніх справ Сергія Ярового, на сьогоднішній день в поліції нараховується близько 30000 жінок, що становить 21,8% від загальної кількості. Сергій Яровий наголошує, що впровадження принципу гендерної

рівності в органах системи внутрішніх справ є одним із пріоритетів міністерства[1].

Необхідно підкреслити недоліки та деякі позитивні аспекти професійної діяльності жінок у цій сфері. Насамперед, треба зазначити, що поліцейський повинен мати гарну фізичну форму та досконало володіти прийомами самозахисту для протидії злочинності. Але ж специфіка жіночої анатомії дещо відрізняється від чоловічої. Це проявляється, насамперед в більш низькій фізичній витривалості, а також в тому, що жінки здебільшого мають меншу вагу та зріст, а це може сприяти на менш ефективну якість володіння прийомами самозахисту.

Для вирішення саме такої проблеми необхідно враховувати фізіологічні особливості жінок та розробити програму для їх тренування. Спеціально для цього вирішено було дещо змінити комплекс випробувань для них щодо фізичної підготовки, ввести спеціальні тренувальні курси. Варто зазначити, що на початку підготовки жінок-поліцейських важливу роль відіграють командири, викладачі та керівники підрозділів, які своїми діями будуть спонукати до виконання спеціальних фізичних вправ[2].

Не менш важливою проблемою є також те, що спеціальне поліцейське обладнання в більшості випадків розраховано на чоловіків. Це проявляється насамперед великими розмірами форми та спорядження до неї. Для вирішення цієї проблеми була звернута увага на комплектування підрозділів спеціальними засобами та вогнепальною зброєю більш меншою вагою та розмірами, що зробило б використання їх жінками більш ефективним[3].

Що ж до позитивних аспектів, то можна відмітити те, що через свої психологічні та соціальні властивості вони є більш компетентними саме щодо вирішення питань соціально-побутового плану, також вони краще вирішують конфліктні ситуації та ведуть службову документацію. Враховуючи такі притаманні їм риси як терпеливість, співчуття, вміння вислухати та значно нижчий рівень агресивності, жінки-поліцейські на відміну від чоловіків краще працюють з підлітками, потерпілими дітьми та жінками, а також при вирішенні побутових конфліктів. Саме це стало рушійною силою розширення прийому жінок до поліції Німеччини.

Що ж до правової основи діяльності жінок-поліцейських, то тут варто зазначити насамперед основні положення Конституції України, а саме ст. 24, яка зазначає, що жінкам і чоловікам забезпечується надання рівних можливостей щодо участі в громадсько-політичній діяльності, здобутті освіти та професійної підготовки[4]. Така норма Основного закону нашої держави має і подальший розвиток, а саме прийняття в 2005 році Закону України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків», у 2012 році Закон України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні». Також в основному законі, що регулює діяльність поліції (ЗУ «Про Національну поліцію»), а саме у ч.1 ст. 49 зазначені вимоги до працівника поліції, де жодного слова не сказано про стать поліцейського[5]. А також

інші нормативно-правові акти, що регулюють діяльність жінок в різних сферах суспільного життя, а також в правоохоронній структурі.

Отже, проаналізувавши деякі наукові роботи різних вчених та українське законодавство можна зробити висновок, що з кожним роком рівень жінок-поліцейських, як в Україні, так і в інших країнах зростає. В деяких аспектах це досить позитивно впливає на розвиток правоохоронної структури, а тому держава по-різному сприяє усуненню дискримінації жінок та удосконаленню гендерної рівності. Все це свідчить про актуальність даної теми. Але все ж таки проблема гендерної рівності потребує подальшого дослідження та удосконалення.

1. В Нацполіції на сьогодні працюють майже 22% жінок – МВС. Електронний ресурс. – Режим доступу: <https://www.unian.ua/society/2240561-v-natspolitsiji-na-sogodni-pratsyuyut-mayje-22-jinok-mvs.html>

2. Добровольский В. Обгрунтування структури та змісту моделі фізичної підготовки курсантів-жінок / Віктор Добровольский // Фізична підготовка військовослужбовців : матеріали відкритої наук.-метод. конф. – Київ : [б.в.], 2015. – с. 12-14.

3. «Права жінок-правоохоронців та політика гендерної рівності: досвід інших країн у вітчизняному контексті». – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://khp.org/index.php?id=1241689788>

4. Конституція України від 28 червня 1996 року: станом на 30 вересня 2016 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. - №1-рп/2016.

5. Про Національну поліцію України: Закон України від 02 липня 2015 року №580-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. - № 40-41. – ст. 379.

Перепьолкіна Юлія Андріївна,
курсант 3-го курсу ФПФПКП

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри
адміністративного права, процесу
та адміністративної діяльності

Кононець Віта Петрівна

**ОПЕРАТИВНЕ РЕАГУВАННЯ ПОЛІЦІЇ ПО ФАКТУ
СПРАЦЮВАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ БРАСЛЕТІВ, ДЛЯ
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАПОБІЖНОГО ЗАХОДУ В ЧАСТИНІ
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНТРОЛЮ ЗА МІСЦЕЗНАХОДЖЕННЯМ ОСІБ ЗА
УХВАЛОЮ СЛІДЧОГО СУДДІ**

Правоохоронна функція є однією з основних функцій держави, реалізація якої здійснюється завдяки визначеним законом суб'єктами, що здійснюють правоохоронну діяльність на основі певних принципів та чітко визначеними методами та засобами, тобто законодавець чітко визначив, що